

DAN COMAN

Az alvajáró

Nem nagyon volt mit csinálni (Szebenben – sötétség,
a német művészek pantomimje – baromság).

Sorra léptünk ki a hidegbe, dohányoztunk s toporogtunk
(a híd, amelyen futva eltűnhettünk volna,
nem vitt sehová). Néha nevettünk,
néha csak vállunkat vonogattuk
(egyetlenegyszer
maradtunk csak kettesben: hajad szemedbe hullt,
a parázlás túlment a szűrőn – meg sem szólaltunk).

Most még nagyobb a hideg. Itt, Bistritzben, ahol
te sosem jártál még,
a levegő úgy pendül meg, akár az üveg,
az álom pedig csupán félig fedi testem –
a másik felet mindig takaró takarja.

Éjfél van. Fejem tiszta zöld
a képernyő fényében – a tőled kapott zenét hallgatom.

Néha magamhoz ölelek egy pufis zacskót.
(magányos ember vagyok, ezt már mondtam.
a magányosaknak a legmenőbb a rovargyűjteménye mindig,
írtad vissza azonnal.
egy imádkozó táncos vagyok,
egy szőke, megcsömörlött Mantis religiosa,
aki épp a mélybe veti magát –
kapj el, minél később, annál jobb)

Mindjárt reggel három: a lábam lefagyva,
a zenének mindjárt vége.

* *Dan Coman* (1975) annak a beszercei írói körnek a tagja, mely az egyik legérdekesebb műhely Romániában, ahol folyamatos mozgás van, költészeti fesztivált szerveznek stb.

Egy férfi, fiatal még, ott dohányzik az ebédlő ablakában,
egy olyan nőről álmodozva, aki csak fényképen létezik.

Itt, Bistritzben, ahová nem jutsz el soha,
a magány gyorsan véget ér:
a nap félig a láthatár mögött még, mikor behúzom a dzsekim, kilépek a házból,
s láthatatlanná válok.

jöjj és lásd:

a fejem orvosságos szekrényke
steril hűvös hely
biztonság kedvéért használt fadobozka
nyúlj bele és végy be friss tablettákat
segítnék majd hogy rögtön elfelejtsd amit kell

jöjj és lásd:
a fejem plüssmackó
puha és antiallergén
karodba veheted nyugodtan elalváskor,
továbbadhatod egy kisbabás családnak,
porold le, vágd falhoz, dobjad ki az ablakon,
mozdulatlanul vár majd a száraz fűben

jöjj és lásd:
a fejem kitömött madár
üveghal a tévé tetején
porcelánhercegnő a vitrinbe zárva
akit megdicsérnek közelhajló vendégek
malacpersely amely ágy alatt várja
hogy ezer darabra törjék azonnal

jöjj és lásd:
a fejem északi fekvésű város
magány és csend mely úgy tör rád akár a kórság,
szegény s idióta tanárokkal teli iroda az iskolában,
kihalt utca és egy peregárus bódé,
száraz levegő mely szűrja szemed, láthatatlan szállkaként

jöjj és lásd:
a fejem kiváló kávéskert,
amelyet kint felejtettek télre az erkélyen
ilyenkor gyöngö a fény s a föld is megfagyott
kávéskert melyen a hótakaró
úgy reszket ahogy egy vak kismacska akit
szürkületkor tettek ki egy kerítés mellé

Fordította: BALÁZS IMRE JÓZSEF

THE ERROR, oil on canvas, 180×140cm, 2012